

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 101-106.

Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuțiu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages.

ISBN 9781599735023.

Also appeared in *Baricada*, București, nr. 37 (192), 14 septembrie 1993.

Apocalipsul ca formă de guvernare

Geo Vasile

Celebru în matematici prin funcția ce-i poartă numele și faimos în literatură ca naș al mișcării paradoxiste, Florentin Smarandache, omul nostru din Phoenix (Arizona), n-a avut astâmpăr nici anul acesta, reușind să publice două cărți în România și să facă un turneu în Brazilia. La inițiativa unor scriitori, Florentin Smarandache a fost oaspetele unor universități, academii și asociații artistice din Rio de Janeiro, Belo Horizonte, Florianopolis, Blumenau, Brasilia ș.a., prilej cu care și-a prezentat eseul *O istorie a paradoxismului*, însoțit de un *Manifesto brasileiro*, citit în... portugheză. Cât despre cărți, după succesul din 1992 stârnit cu *America, paradisul diavolului* (un gen de jurnal al emigrației), aceeași editură craioveană, Ajust, îi tipărește *Nonroman*, ediție îngrijită de Constantin M. Popa.

Paradoxalul autor apare și pe post de dramaturg cu o trilogie intitulată cam intelectualist - *Metaistorie* (Ed. Doris, București, 1993). O alegorie dramatică a unor

obsesii care l-au marcat definitiv: mecanismele umilirii ireversibile a omului, de a căror funcționare se face răspunzător comunismul în ipostaza de ideologie totalitară. Mecanisme ce au secționat ființa însăși a milioane de români, provocând, în rândurile a cel puțin trei generații, un fel de septicemie a gândirii și inimii.

Despre aceste mecanisme malefice fabulează Florentin Smarandache în *Nonroman*, ambiționând să scrie *cea mai proastă carte din lume*, căci "este ușor să scrii o carte proastă, dar să scrii cea mai proastă carte din lume e deosebit de greu, poate chiar imposibil". Care este adevărul, dincolo de supunerea autorului la comandamentele proprii estetici a paradoxismului?

Anti-eroul nonromanului este botezat Hon Hyn, ideologia sa dictatorială se numește fonfoism, țara peste care domnește poartă numele de Wodania. În ciuda rezonanței asiatice, nu este greu de ghicit împotriva cărui "conducător" și "comandant suprem", "ctitor" al fonfoismului, își descarcă mânia justițiară și muniția verbală autorul. Citind acest eșafodaj întemeiat din aproape toate genurile cunoscute, acest discurs polimorf al scriitorului, înțelegem că o doctrină totalitară nu poate fi demontată, ultragiată și neutralizată în toate pliurile ei, decât la modul homeopatic, adică adoptând instrumente de

expresie "totalitară". Împotriva unui monstru nu se poate lupta decât deghizat în propriul lui echipament. Scriitura "totală" a lui F. Smarandache izbutește astfel să fie anti-totalitară, nonromanul său încorporând antidotul la care se referea Octavian Paler în *Caminante*, "...pentru a-și combate frica, omul trebuie să înceapă prin a o mărturisi".

Carte a tuturor și a nimănui, acest *aide-memoire* al traversării infernului, acest cocteil de stiluri ale anatemei anticomuniste, cuprinzându-l bineînțeles și pe cel incendiar, este administrat după umoarea autorului foarte diversă, dar în general neagră. Un jurnal ce debutează epic ca în *Toamna patriarhului* de Garcia Marquez, trecând de la fabulos la sarcasm. Demonul omniprezent al jocurilor lingvistice, uneori hazardale și juvenile, îl face pe autor să rateze re-scrierea capodoperei celebrului columbian.

Fidel nonroman-ului său, Smarandache adoptă un fel de dicteu, abolind punctuația ca și Joyce, să zicem; demersul său investigativ și inventiv ridică vălul ce oblitera o realitate incredibilă acum: fonfoismul reușise să declanșeze un război intern al tuturor împotriva tuturor. Pe acest fond de conflict perpetuu, de amenințare și suspiciune pretutindenară și biunivocă, milioane de români puteau fi victime sigure și comode ale dopajului

fonfoist, ale propagandei național-comuniste, ale xenofobiei ca doctrină de stat. Abulici, supuși dictatorului și ai clanului, înregimentați în lungile cozi ale foamei, frigului și fricii, deveniseră în scurt timp membri ideali ai "fermei animalelor", căci "patria are nevoie de idioți și tâmpiți, alienați mintali și alți fii minunați, animați de a muri pentru neam și țară" (p. 20).

Ravagiile fonfoismului se derulează la neverosimile dimensiuni ale genocidului: aberația politicii demografice, alimentația "rațională", culpabilizarea și sufocarea oricărei personalități ce-ar fi îndrăznit să-și impună propria gândire sau creativitate, prigonirea intelectualității. Întreaga tragedie era subtil ascunsă, singura carte de vizită a țării ce circula fiind Hon HYN, împreună cu zecile de mii de volume ale Operei de două parale, conform căreia România se afla încă de pe timpul lui Burebista pe "drumul construcției socialismului multilateral dezvoltat".

Fundalul poleit idilic și mioritic, festivitățile găunoase la care copiii erau educați să prosterneze în fața "părinților națiunii", pe versurile poezilor de curte, presa oficială menită să facă nonstop apologia "bărbatului de stat" și a "realizărilor", totul era ticluit să ascundă blestemul și tragedia ce se abătuseră asupra conștiințelor.

Realitatea devenise "o irealitate sumbră". Totul friza absurdul și ospiciul se funcționau ca un perpetuum mobile al falimentului tuturor reperelor. Absurdul se autogenera, umanismul însemnând "dragostea față de animale", iar cutremurul din 1977 "un vibrant omagiu adus conducătorului iubit". Nonroman-ul lui Florentin Smarandache are anvergura unui *j'accuse* fără restricții de abordare și limbaj.

O carte în care fonfoismul este încolțit din toate părțile și cu toate mijloacele de expresie, de la cele științifice până la cele ale deriziunii și blasfemiei, Hon Hyn fiind încoronat cu lauri de violator al istoriei unei națiuni.

Demolarea a sute de lăcașe de cult, spre a-și exercita propriul cult, inclusiv megalomania urbanistică, autoproclamarea ca descălecător de țară și unic depozitar al panteonului național, Hon Hyn atinge recordul batjocurii față de un neam, dar și al patologiei totalitare.

Imensa parodie ce s-a jucat în România este dejucată de Smarandache cu o exasperantă răbdare analitică, asemănătoare stării de implozie. În recurentul, totalul, febrilul denunț oferit, descifrăm imensa suferință în captivitate a milioane de victime ale fonfoismului.

Un imens gulag fără speranță, căci Hyn decretase "instituționalizarea Apocalipsului ca formă de guvernare".

Nonroman este cea mai incisivă carte ce s-a scris vreodată împotriva tiraniei totalitare, împotriva celei mai distructive și grotești utopii. Un pamflet baroc (nu scutit de imperfecțiuni, gratuități, redundanță, cădere în inventariere de truisme), dar de o necruțătoare virulență cu adresă directă, în ciuda parabolei cusute cu ață albă.

O carte, care, dacă, prin absurd, ar fi fost depistată sau publicată în timpul tovarășului, autorul ar fi fost omorât de-a binelea.

Florentin Smarandache, scriind această carte în anii 80, când se afla încă în țară, nu făcea altceva decât să-și completeze datele personale pe un tipizat de condamnare la moarte. De amenințarea căreia n-a scăpat încă. Hon Hyn mai are urmași și discipoli în România și în lume.